

Ommkeer

Een werkvorm voor de Veertigdagentijd

Een keerpunt in het leven van Franciscus was de ontmoeting met de melaatse. Deze ontmoeting liep uit op het door Franciscus omhelzen en kussen van de melaatse. Toetreden op iemand die je weerzinwekkend vindt. Welke processen spelen er dan allemaal in je hoofd af? Ik moest er aan denken toen ik vandaag iemand hoorde vertellen over een bezoekje aan een Franse stad. Een aantal zwervers op straat en wat groepjes Roma's hadden zo'n enorme afkeer opgeroepen dat die persoon zei er nooit terug te komen. Het klinkt als melaats, en dat waren ze nog niet eens. Met alle vooroordelen erbij maakte het onbekende inderdaad erg onbemind.



De ontmoeting met de melaatse vond plaats toen Franciscus in afwachting was van een grootse opdracht van God. Dat het die melaatse zou zijn zou hij vooraf nooit vermoed hebben. Dat maakt het moment van die ontmoeting ook zo interessant. Opeens en onverwacht staat er iets op je weg. Je vindt het niet leuk. Je wilt weggaan en dat kun je ook doen. Net als Franciscus. Maar dan blijkt die ontmoeting iets in je op gang gebracht te hebben. Je keert je om, naar de melaatse toe. Het besef komt dat dit ook een mens is, sterker nog: je naaste. Jaap Lodewijks weet dit in zijn boek 'Als het wassen van anderen's voeten' heel krachtig te verwoorden: tegen een onverwachte ontmoeting die je raakt en je leven overhoop haalt ben je weerloos. En het werkt door in je gedachten. Het kristalliseert zich uit tot een reden, een doel, een levensopdracht.

In de Veertigdagentijd waarin we ons bevinden, wordt vaak bekering en omkeer aangehaald. Terugkomen op je dwalingen en het afwijken van de goede weg. Het vasten en de bezinning in deze periode blijken momenteel behoorlijk goed in de markt te liggen. Van alle kanten wordt er ingehaakt op deze periode. Absoluut niet verkeerd.

Het lijkt mij franciscaans om ook eens stil te staan bij de ontmoeting met de melaatse als insteek voor een ommkeer bij mezelf. Op welke momenten ervaar ik zelf weerstand of zelfs afkeer bij de ontmoeting bij een ander. Kan ik daar even bij stil blijven staan? Waar komt dat gevoel vandaan? Is het iets wat komt van de ander, of uit mijzelf? Is het een vooroordeel wat mij aangeprept is of zit het dieper? Zie ik een mens? Wat of wie zie ik eigenlijk? En kan ik dan de beweging van Franciscus navolgen, naar de ander toe? Een mooi karweitje voor een onverwacht moment, schat ik zo in.

*Maart 2012
Theo Reuling ofs*